

[Udenrigsministeren.]

medførte, at tropper fra en række nationer, men først og fremmest amerikanske soldater, i disse dage kæmper for De Forenede Nationer og dør for De Forenede Nationer og De Forenede Nationers fredsprincipper i Korea.

Og når man skal bedømme den amerikanske holdning, må man gøre et forsøg på at sætte sig ind i de følelser, som den amerikanske befolkning må nære overfor den kamp, der her kæmpes, og hvorledes den amerikanske befolkning ville reagere, hvis man ville nægte at anerkende, at den kamp, som denne stats unge soldater udkæmper, er en kamp for De Forenede Nationer og for principper, som De Forenede Nationer har besluttet sig til at ville håndhæve. Thi med rette kunne man ellers i Amerika, fra den amerikanske stats side og i den amerikanske offentlige mening, spørge: Hvorfor skal vore sønner dø i Korea? Hvorfor skal de underkastes de ofte frygtelige lidelser, som de gennemgår, ikke mindst når de bliver taget til fange, hvis verden ikke vil anerkende, at angrebet er et brud på den internationale retsorden, som De Forenede Nationer er kommet til verden for at beskytte? Og lad mig tilføje: Hvordan ville vi selv være stillet, hvis vi en dag blev udsat for aggression og ville påkalde hjælp overfor en sådan aggression, hvis vi ville nægte at tage stilling til det spørgsmål, som her foreligger, og ikke ville anerkende, at der foreligger et uprovokeret angreb, en aggression i Korea?

Jeg vil i denne forbindelse gerne tilføje, at Amerika, hvis holdning både har været meget tålmodig og meget moderat, har krav på dette mindstemål af tilslutning og forståelse. Men den danske regering — og her har den sikkert også hele rigsdagen bag sig — ønsker ikke, at denne kamp skal udvides; vi ønsker ikke at fremkalde et ulægeligt brud; vi ønsker ikke at opgive troen på, at det skal lykkes også at inddrage Asiens folkemasser i fredeligørende arbejde, og derfor har vor repræsentant, minister Borberg, også udtrykkelig under forhandlingerne i den politiske komité erklæret, at vi ikke ved at stemme for resolutionen har bundet os til eller anerkendt nødvendigheden af at etablere sanktioner. Det er min overbevisning, at også Amerika ønsker, hvis det er muligt, og hvis der overhovedet er den ringeste chance derfor, at få en fredelig udgang af den nuværende strid, og der foreligger for os klare og utvetydige og gentagne amerikanske udtalelser, der bekræfter, at resolutionen ikke har til

hensigt at lukke døren for en fredelig udgang. Det er da også meningen, at våbenhvileudvalget skal fortsætte sine bestræbelser for at få tilvejebragt en kontakt og for at sikre og til stadighed undersøge muligheden for fornyet forhandling.

Jeg vil i almindelighed sige, at jeg har meget vanskeligt ved at forstå den holdning, som det radikale parti indtager overfor det forslag til rigsdagsbeslutning, som her behandles, når man i samme åndedræt, som man indtager denne meget afvisende holdning, erklærer, at for De Forenede Nationer vil man gå ind, og bag De Forenede Nationer vil man stå med al styrke; dør er det, at Danmark skal vise sin tilslutning. Det er mig uforståeligt, at dette sidste synspunkt kan fremsættes, når man overfor forslaget til rigsdagsbeslutning er helt afvisende, skønt dette forslag ligger fuldstændig indenfor De Forenede Nationers pagt, og skønt forslaget jo kun er en praktisk udførelse af regler, som i virkeligheden allerede findes i pagten. Lad os ikke glemme, at De Forenede Nationers pagt indeholder bestemmelse om oprettelsen af internationale styrker, om oprettelse af en international generalstab, om forpligtelse for staterne til at sende denne internationale styrke, til hvilken alle lande skal bidrage med deres soldater, overalt på jordkloden. Det er altså det, som man fra radikal side siger at man vil støtte, og som man ikke vil vige tilbage for at yde sit bidrag til. Det har nu vist sig, at dette ikke har kunnet blive til virkelighed endnu af grunde, som vi alle kender. Af denne årsag er Atlantpigten indenfor De Forenede Nationers rammer blevet til. Her søger man indenfor et begrænset område og med begrænset bemyndigelse at tilvejebringe en international styrke — i dette tilfælde af europæiske, canadiske og amerikanske soldater —, men ikke med så vidtgående bemyndigelser, at der er skabt en international generalstab, der kan bestemme fuldstændigt over disse styrker, og ikke således, at de enkelte nationale afdelinger kan sendes hvorhen i verden det skal være, men med det begrænsede mål at tilvejebringe en forsvarsstyrke til forsvar for de enkelte direkte deltagende lande. Dette afviser man fra radikal side, samtidig med at man hævder, at hvis det drejede sig om De Forenede Nationer, ville man yde hel og fuld tilslutning.

Når der så kommer til at foreligge et tilfælde som dette, hvor den danske repræsentant i sandhed har indtaget en meget moderat holdning, fordi vi mener, det er rigtigt og forstandigt at gøre det, idet vi